

klemmen der kousevoeten om stoelsport, opgekromde knieën, als een waardelooze en vergeten klungel, weggesmeten, want zonder eenig aanzien meer.

Buiten hieven zich en daalden de krakende vlagen in zwaren en krachtigen regelmaat. . . de beschotten kreunden, ergens verderop klapte met 'n rinkel van ijzeren klink een steegjesdeur toe. . . . En op haar stoel verkromp weer 't bochelvrouwtje van plotselingen angst, ze richtte 't hoofd op en luisterde. Over haar grauw-vermagerd gezicht vaalde de angst, dat ze droog ademde door de opengetuite lippen en haar ingeplatte borst zich licht-hijgend meebewoog. . . star-open waren haar oogen, want vóór haar visioende de werkplaats in 't achterhuis, pikkenacht en ijskoud, met 't spokig theekopje op de werkbank, die na z'n dood niet meer was geredderd. Ze hoorde 't spook, niet met luid geweld tekeergaand, maar griezellig-gedempt ommerommelend, akelig-rustig, of de man nog leefde en daar kalm weg z'n werk dee.

Toen hield Pietje 't niet langer uit. De klemmende binnenkamerdeuren kletterde ze open en ze scharrelde in 't vochtig donker daarbinnen even rond. Met haar kaal pellerientje om kwam ze er weer uit, zette nu haar muts recht, met drukke, zenuwbevende handen.

Ze keek naar de doovende lamp, die aan de gore wanden nog maar een valen bloedschijn gaf, de binnenkamer in met 'n troebelen blik en ging er daarna van door.

Henri van Booven

EEN TREINREIS

(fragment)

Het lokomotiefje stond te sissen en stoom te blazen. Het geheele treintje bestond behalve de goederenwagen uit drie overdekte wagons, dit was de eerste klasse en al deze wagons waren bijna geheel bezet. De andere employés zaten alreeds in den trein bij een troep schreeuwerige, rumoerige Belgen, die buiten den wagen hingen, druk gebarend tegen vrienden op het smalle perron.

Het treintje zou nu binnen enkele minuten vertrekken. De witten en zijn reisgenoot klommen daarom in het smalle wagonnetje en bleven vanaf het voorbalkon nog wat met Morin en Ronk praten; achter hen